

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: Z. D., narozená „X“,
bytem „X“,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. 28965/17/5300-22442-709739,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 6. 2017, č. j. 28965/17/5300-22442-709739, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o doměření daně z přidané hodnoty Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. 2074004/17/2507-50521-506742, kterým správce daně podle § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) částečně vyhověl odvolání žalobkyně proti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dodatečnému platebnímu výměru ze dne 7. 6. 2016, č. j. 1530491/16/2507-50521-506742, a ve zbytku její odvolání zamítl. Rozhodnutím o odvolání správce daně snížil doměřenou daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2014 na částku 9 668 Kč (namísto původních 15 624 Kč) a podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu doměřil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 1 933 Kč. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí o odvolání i dodatečný platební výměr správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve konstatovala, že společnost ENERGO-MARKET s. r. o. (dále jen „ENERGO-MARKET“) uvedla dne 13. 12. 2012 do provozu fotovoltaickou elektrárnu na střeše jejího rodinného domu. Tato elektrárna je prokazatelně na střeše rodinného domu žalobkyně a je vidět několik kilometrů daleko. Dále uvedla, že Energetický regulační úřad vydal licenci na výrobu elektřiny, distributor elektřiny s ní uzavřel smlouvu o připojení výroby a banka účelovým úvěrem financovala nákup solární elektrárny. Zdůraznila, že k předání elektrárny od dodavatele došlo dne 31. 12. 2013. Upozornila na to, že správce daně za období 4. čtvrtletí 2013 rozhodl, že žalobkyně solární elektrárnu nekoupila. Dne 18. 11. 2015 na osobním jednání toto rozhodnutí správce daně odůvodnil tím, že žalobkyně začala užívat solární elektrárnu až od 1. 1. 2014, a tedy nemohla být majitelem ke dni 31. 12. 2013, ale až ke dni 1. 1. 2014, což je však jiné zdaňovací období. Poukázala na to, že ředitelka kontrolního oddělení Bc. I. M. osobně přikázala, že „musíte podat dodatečné“ míněno v kontextu dodatečného daňového přiznání za 1. čtvrtletí 2014. Zdůraznila, že na základě těchto jasných instrukcí podala dodatečné daňové přiznání za období 1. čtvrtletí 2014, aby vyšla správci daně vstříc, a zhojila tak údajný časový nesoulad. Žalobkyně rozhodně nechtěla v žádném případě koupit solární elektrárnu dvakrát, jak uvádí žalovaný ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí, ale pouze posunula nákup ze dne 31. 12. 2013 o den později na 1. 1. 2014, a to na základě jasného příkazu ředitelky kontrolního oddělení I. M. Pro žalobkyni nebylo rozhodující, zda došlo k uskutečnění zdanitelného plnění 31. 12. 2013, nebo 1. 1. 2014, za 1. 1. 2014 byla vyrobena elektřina v hodnotě 6,51 Kč, což skutečně není rozhodující, je to malicherný problém. Proto žalobkyně vyšla vstříc správci daně a dodatečným daňovým přiznáním posunula převzetí o jeden den později právě na 1. 1. 2014.
3. Uvedla, že pronajímala soukromý osobní automobil Škoda Superb Combi, reg. zn. „X“, společnosti Green Business s. r. o. (od 10. 5. 2014 ENERGO-MARKET service s. r. o. – pozn. soudu) v období od února do dubna 2012, na pouhé dva měsíce. V dubnu 2012 si daná společnost koupila, resp. převzala své vlastní nové auto. Toto zapůjčení osobního automobilu bylo pouze na krátkou dobu, na překlenutí doby, než výrobce dodá objednaný automobil. Žalobkyně v té době nebyla plátcem DPH, kterým se stala v červnu 2012. Zdůraznila, že žalobkyně si koupila automobil pro soukromé účely, a proto si nikdy nenárokovala nadměrný odpočet DPH z kupní ceny automobilu. Konstatovala, že v roce 2015 zahájil správce daně daňovou kontrolu za období červen až prosinec 2012 a za kalendářní rok 2013. Správce daně došel k rozhodnutí, že žalobkyně měla pronajímat tento osobní automobil uvedené společnosti i nadále, přičemž určil cenu 30 000 Kč měsíčně. Z této ceny správce daně stanovil DPH ve výši 5 007 Kč, a rozhodl o tom, že žalobkyně sice žádnou fakturu na pronájem nikdy nevystavila, ale na základě rozhodnutí správce daně faktury vystavit měla. Akcentovala, že neexistuje žádná vystavená faktura za pronájem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

auta, žádná smlouva o pronájmu auta, nebyla provedena žádná úhrada za pronájem vozu, přesto správce daně rozhodl, že měla vystavit faktury, že službu měla poskytnout, i když ve skutečnosti neposkytovala, a za každý měsíc měla zaplatit DPH 5 007 Kč z těchto nevystavených faktur. Uvedla, že po celou dobu používala automobil pro své soukromé účely a k žádnému pronájmu nedocházelo. Zdůraznila, že správce daně ve svém rozhodnutí jde až tak daleko, že rozhodl, že žalobkyně měla pronajímat automobil i v době, kdy ho žalobkyně už dávno prodala (prodej se uskutečnil dne 25. 2. 2014), a správce daně tak vyměřil za 1. čtvrtletí 2014 DPH za nikdy neexistující faktury s tvrzením, že žalobkyně faktury vystavit měla a službu pronájmu měla poskytovat. Uvedla, že správce daně chtěl po žalobkyni důkaz, že k pronájmu nedocházelo, ale doložit důkaz o tom, že neexistuje faktura ani smlouva, prostě není možné. Naopak při odůvodnění rozhodnutí správce daně tížilo důkazní břemeno, ale správce daně nikdy žádný důkaz, jako např. daňový doklad, smlouvu nebo bankovní převod nepředložil.

4. Žalobkyně namítala, že žalovaný v případě fotovoltaiické elektrárny nesprávně vyhodnotil důkazy o tom, že dnem uskutečnění zdanitelného plnění je 31. 12. 2013, nebo 1. 1. 2014, a nesprávně se vypořádal s jejími odvolacími námitkami. Žalobkyně byla toho názoru, že správce daně společně se žalovaným porušují zákon, když rozporují její vlastnictví k fotovoltaiické elektrárně a upírají jí majetek, který jí právem patří. Správce daně ani žalovaný nemají ze zákona právo rozhodovat o vlastnickém právu, mohou jen posuzovat daňové dopady. Přesto zaměstnanci správce daně porušují pravomoci úřední osoby, neboť ignorují veškeré předložené důkazy, dokonce i pravomocný rozsudek soudu o určení vlastnictví, a vydávají rozhodnutí, že žalobkyně není vlastníkem solární elektrárny umístěné na střeše vlastního rodinného domu, aniž by předložili relevantní důkazy. Žalobkyně dále konstatovala, že správce daně společně se žalovaným porušují zákon, když účelově tvrdí, že žalobkyně měla pronajímat svůj soukromý osobní automobil, přitom neexistuje ani daňový doklad, ani smlouva o pronájmu, ani jakákoliv platba za pronájem. Žalobkyně zdůraznila, že automobil pronajímala pouze v únoru, březnu a dubnu roku 2012 a i odběratel tvrdí, že si auto pronajímal pouze v uvedeném období. V následujících obdobích se žalobkyně i odběratel shodují na skutečnosti, že k pronájmu automobilu nedocházelo. Správce daně přesto doměřil daň za to, že žalobkyně neexistující daňový doklad vystavit měla a z něj měla zaplatit DPH, a to ještě v dlouhodobém hledisku od června 2012 do března 2014. Poznamenala, že odběratel, který si údajně měl pronajímat automobil, si dodatečně nárokoval na základě rozhodnutí správce daně nadměrný odpočet DPH za období jednoho měsíce, ale stejný správce daně tento nadměrný odpočet neuznal, protože odběratel nedoložil daňový doklad, který neexistuje. Poukázala na to, že správce daně rozhodl o tom, že žalobkyně měla vystavit neexistující daňový doklad za pronájem osobního automobilu a z něj odvést DPH dokonce i v době, kdy už nebyla majitelem osobního automobilu, protože ho předtím prodala. Žalobkyně byla toho názoru, že takové rozhodnutí vynucující si vystavení daňového dokladu za automobil, který už žalobkyně nevlastnila, je naváděním k trestnému činu podvodu. Domnívala se, že jednání správce daně a žalovaného je čistě účelové a nezákonné, a cítila se být tímto účelovým a nezákonným jednáním poškozena. Upozornila na to, že v rámci tohoto daňového řízení vznikl výrazný kontrast, kdy na nákup solární elektrárny na střechu vlastního rodinného domu bylo předloženo 73 jednoznačných důkazů, včetně pravomocného rozsudku soudu, kupní smlouvy, předávacího protokolu, ale správce daně jako jediný úřad stále tvrdí, že solární elektrárna žalobkyni nepatří.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Uvedla, že žalovaný ani správce daně se nevypořádali s některými důkazními prostředky předloženými žalobkyní. Zdůraznila, že ji správce daně uvedl záměrně v omyl, když ji navedl k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za období 1. čtvrtletí 2014 a následně opětovně doměřil daň za stejnou solární elektrárnu už podruhé a ještě podal trestní oznámení na žalobkyni u policie. Upozornila na to, že v tomto daňovém řízení jednala čistě na pokyn ředitelky kontrolního oddělení I. M., dbala jejich přesných pokynů, ale nyní se žalobkyně cítí podvedena. Žalobkyně se domnívala, že se stala obětí podvodu, obětí zneužití pravomoci úřední osoby, a žádala soud, aby rozhodl, zda došlo k podvodu a zneužití pravomoci úřední osoby. Uvedla, že úředníci finanční správy, hlavně potom I. M., která se osobně v této kauze velmi výrazně angažovala, měla z této kauzy prokazatelný osobní prospěch a profesní postup. Žalobkyně tak byla toho názoru, že I. M. překročila pravomoci úřední osoby a její přístup k této kauze nebyl profesionální a objektivní, ale byl veden čistě v osobní rovině, s cílem osobní msty na žalobkyni a její rodině, způsobení co nejvyšší finanční škody a psychické újmy. Účelové policejní vyšetřování proti žalobkyni, které se shodou okolností dostalo na veřejnost, zničilo žalobkyni dobré rodinné a sousedské vztahy. Poukázala na to, že i přes doručený pravomocný rozsudek soudu o určení vlastnictví policie na pokyn správce daně odmítá případ odložit. Žalobkyně se domnívala, že se stala obětí šikany správce daně a že jí nebylo umožněno právo na spravedlivý daňový proces, ale celý daňový proces byl účelový a předem rozhodnutý.
6. Dále namítala, že daňové orgány porušily fiskální neutralitu DPH, což je základní princip této daně. Z jednoho jediného daňového dokladu č. 130302 na cenu 650 000 Kč bez DPH, správce daně doměřil daň celkem 8x v celkové výši 856 000 Kč, k čemuž je nutné připočítat úrok z prodlení. Žalobkyně se domnívala, že podle zákona lze DPH doměřit pouze jednou a porušení neutrality DPH je nezákonné. Žalobkyně se domnívala, že správce daně porušil zákon, když manipuloval se spisem, ze spisu odstranil důležité důkazní prostředky, které předložila a které potom žalovaný nemohl vyhodnotit, protože je vůbec neměl k dispozici. Žalobou napadené rozhodnutí je tudíž dle názoru žalobkyně nesprávné a nezákonné a řízení, které předcházelo jeho vydání, trpělo závažnými vadami.

Vyjádření žalovaného k žalobě a jeho doplnění

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Poznamenal, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání uplatnila nárok na odpočet daně ve výši 136 500 Kč, když jako důvod pro podání dodatečného daňového přiznání uvedla: „*Výsledek daňové kontroly za Q4/2013*“. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů uvedených v dodatečném daňovém přiznání a výzvou k odstranění pochybností vyzval žalobkyni, aby pochybnosti uvedené v předmětné výzvě odstranila. Žalobkyně však pochybnosti správce daně neodstranila, neboť na výzvu k odstranění pochybností nijak nereagovala a nepředložila ani nenavrhlala žádné důkazní prostředky prokazující oprávněnost jí uplatněného nároku na odpočet daně. Z kontextu posuzované věci lze podle žalovaného dovodit, že důvodem pro podání dodatečného daňového přiznání byla skutečnost, že žalobkyni nebyl přiznán nárok na odpočet daně ve výši 136 500 Kč za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 (z titulu pořízení fotovoltaické elektrárny se základem daně ve výši 650 000 Kč), neboť správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně přijetí předmětné fotovoltaické elektrárny v zdaňovacím období 4. čtvrtletí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2013 neprokázala. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání uvedla na ř. 40 a ř. 47 údaje shodné s údaji deklarovanými v řádném přiznání k DPH za 4. čtvrtletí 2013, dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z jednoho přijatého zdanitelného plnění ve dvou zdaňovacích obdobích, neboť žalobkyně trvá na uplatnění nároku na odpočet daně za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013, současně však z téhož přijatého zdanitelného plnění uplatnila nárok na odpočet daně ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014. Tímto postupem dle názoru žalovaného žalobkyně deklarovala, že jí nárok na odpočet daně vznikl až ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014. Žalovaný proto upozornil na to, že žalobkyně byla se závěry správce daně, tj. se skutečností, že uplatnila nárok na odpočet daně z jednoho zdanitelného plnění ve dvou zdaňovacích obdobích, seznámena ve výzvě k odstranění pochybností i ve sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností. Žalobkyně byla správcem daně vyzvána k prokázání splnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, žalobkyně však daňový doklad, na jehož základě byla oprávněna v podaném dodatečném daňovém přiznání uplatnit nárok na odpočet daně správci daně, nepředložila. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že výsledek daňové kontroly na DPH za 4. čtvrtletí 2013 nelze v žádném případě považovat za důkazní prostředek prokazující oprávněnost žalobkyní uplatněného nároku na odpočet daně za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014. Žalobkyně na základě výsledku daňové kontroly na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013 nebyla oprávněna k podání dodatečného daňového přiznání a uplatnění nároku na odpočet daně, neboť z výsledku daňové kontroly na DPH za 4. čtvrtletí 2013 toliko vyplývá, že žalobkyně ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2013 neprokázala nárok na odpočet daně z titulu pořízení fotovoltaiické elektrárny. Žalovaný setrval na svém názoru, že žalobkyni nárok na odpočet daně ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014 nepřisluší, neboť neprokázala splnění hmotněprávních a procesních podmínek vzniku a uplatnění nároku na odpočet daně.

8. Dále podotkl, že správcem daně bylo na základě žalobkyní předložených písemností v průběhu daňové kontroly na DPH za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí 2012 a 1. až 4. čtvrtletí 2013 zjištěno, že žalobkyně v předmětných zdaňovacích obdobích pronajímala společnosti Green Business s. r. o. (od 10. 5. 2014 ENERGO-MARKET service s. r. o. – pozn. soudu) automobil Škoda Superb Combi. V průběhu daňového řízení u společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. bylo správcem daně zjištěno, že uvedená společnost v roce 2014 o pronájmu předmětného automobilu v částce 30 000 Kč měsíčně účtovala. Stran námitky žalobkyně, že správce daně určil cenu 30 000 Kč měsíčně, žalovaný dodal, že tato cena má reálný základ v daňové evidenci žalobkyně a účetnictví společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o., když vyplývá jak z účetnictví společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. (hlavní kniha), tak z písemnosti označené jako „Z. D. - seznam pohledávek ke dni 31. 12. 2013“, předložené v rámci daňové kontroly, v němž je uvedeno: „Vznikla nová pohledávka, za pronájem auta Škoda Superb Combi, v částce 30.000 Kč/měs, na základě smlouvy o pronájmu, celkem tedy $12 \times 30.000 = 360.000$ Kč“. Uskutečněná zdanitelná plnění (poskytnutí služby – pronájmu automobilu) však nebyla žalobkyní v přiznáních k DPH za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí 2012 a 1. až 4. čtvrtletí 2013 vykázána a správce daně dan z předmětných zdanitelných plnění doměřil dodatečnými platebními výměry. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v podaném dodatečném daňovém přiznání opětovně neuvedla žádná uskutečněná zdanitelná plnění, vznikly správci daně pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů uvedených v dodatečném daňovém přiznání, tj. zda žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání uvedla ve správné výši jak přijatá zdanitelná plnění dle § 72 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), tak uskutečněná zdanitelná plnění podle § 21 odst. 1 téhož zákona, a výzvou k odstranění pochybností vyzval žalobkyni k jejich odstranění. Žalobkyně pochybnosti správce daně neodstranila, neboť na předmětnou výzvu nijak nereagovala a nepředložila správci daně žádné důkazní prostředky stran prokázání skutečnosti, že ve smyslu § 21 zákona o DPH neuskutečnila ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014 žádné zdanitelné plnění. Žalobkyně důkazní prostředek předložila až v rámci doplnění odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, neboť předložila správci daně kupní smlouvu č. 960 na koupi ojetého vozidla Škoda Superb uzavřenou dne 25. 2. 2014 mezi žalobkyní a společností GERHARD HOREJSEK a spol., s. r. o. Správce daně následně na základě výše uvedené kupní smlouvy zohlednil skutečnost, že předmětný automobil byl dne 25. 2. 2014 prodán, a nemohl tak být v měsíci březnu 2014 pronajímán společností ENERGO-MARKET service s. r. o. a v tomto smyslu odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru částečně vyhověl. Žalovaný v kontextu žalobkyní uplatněné námitky brojící proti údajnému pronájmu předmětného automobilu podotýká, že žalobkyně své tvrzení, že předmětný automobil stál ode dne 5. 1. 2014 v autobazaru, a nemohl tak být ve zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014 pronajímán společností ENERGO-MARKET service s. r. o., nijak neprokázala.

9. Žalovaný k žalobkyní citovanému vyjádření správce daně, že musí podat dodatečné daňové přiznání, uvedl, že to je žalobkyní vytrženo z kontextu, jelikož správce daně uvedené sdělil žalobkyni v reakci na její konstatování, že v dané situaci podá opravné přiznání k DPH. Žalovaný konstatoval, že bylo pouze na žalobkyni, aby střežila svá práva a povinnosti. Neučinila-li tak, nemůže žalobkyně tuto zodpovědnost přenášet na správce daně, který žalobkyni pouze sděloval, jaký by byl v dané situaci optimální postup, a předpokládal, že žalobkyně je obeznámena s právními předpisy, dle kterých by měla dále postupovat.
10. Žalovaný k námitce, že správce daně (potažmo žalovaný) upírá žalobkyni majetek, který jí patří, a odmítá respektovat pravomocný rozsudek soudu o určení vlastnictví, uvedl, že je zcela nedůvodná, neboť předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným není otázka vlastnictví fotovoltaické elektrárny, nýbrž otázka, zda žalobkyně v 1. čtvrtletí 2014 splnila podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně podle zákona o DPH. Žalobkyní uváděným rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích č. j. 12 C 305/2016–37 bylo určeno, že výlučným vlastníkem solární elektrárny umístěné na střeše rodinného domu č. p. „X“, stojícího na pozemku p. č. „X“, v k. ú. „X“, je žalobkyně, a to ke dni 31. 12. 2013. Podotkl, že vlastnictví fotovoltaické elektrárny bylo určeno rozsudkem pro uznání ve smyslu § 153a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. na základě uznání sporných stran, kdy jmenovaný soud nic bližšího nezkoumal a předmětný rozsudek v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu neobsahuje ani právní posouzení. Konstatoval, že předmětný rozsudek se týká zdaňovacího období 4. čtvrtletí 2013, přičemž rozhodnutí žalovaného ve věci odvolání proti doměření DPH za předmětné zdaňovací období bylo žalobkyní napadeno žalobou vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 Af 98/2016.
11. Žalovaný poznamenal, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobkyni bylo v průběhu daňového řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazní prostředky stran prokázání jejich tvrzení. V posuzované věci nedošlo k žádnému porušení procesních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravidel stanovených daňovým řádem, které by žalobkyni omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu a znemožnilo jí provést konkrétní zamýšlený procesní úkon, čímž by byla v důsledku zkrácena na svých právech hmotných. Porušení práva žalobkyně chráněného čl. 36 Listiny základních práv a svobod nelze v žádném případě spatřovat v prostém uložení dodatečné daňové povinnosti (resp. v pouze částečném vyhození odvolání) jako výsledku rozhodnutí pro žalobkyni nepříznivého. Právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje žalobkyni právo na rozhodnutí, jež odpovídá jejím představám o skutečných hmotněprávních poměrech.

12. V doplnění vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 15 Af 98/2016-104, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. 35991/16/5300-22442-709739, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že zdejší soud v daném rozsudku dospěl k závěru, že k převodu fotovoltaické elektrárny došlo 31. 12. 2013, a žalobkyně tedy měla nárok na odpočet DPH ve výši 136 500 Kč v souvislosti s nákupem předmětné fotovoltaické elektrárny ve 4. čtvrtletí 2013. Uvedl, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH z jednoho zdanitelného plnění ve dvou zdaňovacích obdobích, neboť trvala na nároku na odpočet daně ve 4. čtvrtletí 2013, současně však z téhož zdanitelného plnění uplatnila nárok na odpočet DPH i v 1. čtvrtletí 2014. Upozornil na to, že v projednávané věci byla žalobkyně vyzvána k prokázání splnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně v 1. čtvrtletí 2014, avšak daňový doklad, na jehož základě byla oprávněna v dodatečném daňovém tvrzení uplatnit nárok na odpočet daně, nepředložila, zjevně z toho důvodu, že nárok na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění na základě tohoto daňového dokladu byl žalobkyní uplatněn již za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2013, jak aproboval zdejší soud.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud se předně zabýval obecnou námitkou žalobkyně, že se žalovaný ani správce daně nevypořádali s některými důkazními prostředky předloženými žalobkyní. Soud uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, se kterými konkrétními důkazními prostředky se daňové orgány neměly vypořádat. K takto nekonkrétně formulované námitce žalobkyně soud konstatuje, že z daňového spisu vyplývá, že daňové orgány provedly většinu žalobkyní navržených důkazů a u těch důkazních prostředků, které k návrhu žalobkyně neprovedly, odůvodnily, proč těmto důkazním návrhům nevyhověly (např. svědecká výpověď jednatele společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o.). Tato námitka tedy není dle soudu důvodná.
17. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal.
18. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechny tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

19. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vážících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).
20. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, dostupný na www.nssoud.cz). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl: *„Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“*
21. Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázáním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72, dostupném na www.nssoud.cz.
22. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, dostupném na www.usoud.cz, vyslovil, že *„... důkaz daňovým dokladem ... je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.“ Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

23. Ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 29. 1. 2016 správce daně konstatoval, že žalobkyně na ř. 1 dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 nevykázala žádná zdanitelná plnění, ačkoli dle zjištění správce daně žalobkyně v měsících leden až březen 2014 pronajímala osobní automobil Škoda Superb, reg. zn. „X“, společnosti ENERGO-MARKET service s.r.o. za cenu 30 000 Kč měsíčně. Správce daně konstatoval, že v rámci provedené daňové kontroly DPH za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2012 až 4. čtvrtletí 2013 bylo zjištěno, že žalobkyně předmětný automobil pronajímala společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. již v kontrolovaných zdaňovacích obdobích, ale uskutečněná zdanitelná plnění za pronájem automobilu nevykázala, přičemž v rámci daňové kontroly byla daň za poskytování služeb (pronájem automobilu) v předchozích zdaňovacích obdobích doměřena. Dále správce daně ve vztahu k nároku žalobkyně na odpočet DPH ve výši 136 500 Kč za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 poukázal na to, že žalobkyně k dodatečnému daňovému přiznání za 1. čtvrtletí 2014 přiložila zprávu o daňové kontrole za předchozí zdaňovací období a odkázala na výsledek kontrolního zjištění za 4. čtvrtletí 2013, kterým jí byl snížen nárok na odpočet DPH o 136 500 Kč, neboť žalobkyně neprokázala, že přijala zdanitelné plnění (fotovoltaickou elektrárnu) od dodavatele ENERGO-MARKET s. r. o. se základem daně 650 000 Kč, 21% daň 136 500 Kč. Z uvedeného dle správce daně plynulo, že žalobkyně učinila dva protichůdné úkony – v odvolání proti platebnímu výměru žalobkyně deklarovala, že nesouhlasí se závěry správce daně a trvá na uplatněném nároku na odpočet DPH v daňovém přiznání za 4. čtvrtletí 2013, současně však žalobkyně uplatnila nárok na odpočet DPH na základě shodného přijatého zdanitelného plnění v dodatečném daňovém přiznání za 1. čtvrtletí 2014, čímž deklarovala, že jí nárok na odpočet daně vznikl až v tomto zdaňovacím období. Žalobkyně tak uplatnila nárok na odpočet DPH z téhož zdanitelného plnění ve dvou zdaňovacích obdobích. Správce daně tak měl pochybnosti o tom, zda odpočet DPH byl uplatněn v souladu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH.
24. Správce daně podle názoru soudu postupoval správně a v souladu se zákonem, pokud podle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu vyzval žalobkyni k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, přičemž v odůvodnění této výzvy žalobkyni srozumitelně vysvětlil, jaké pochybnosti mu vyvstaly a z jakých důvodů. Současně žalobkyni instruoval v tom směru, jaké skutečnosti má prokázat a jakým způsobem to má učinit. Na žalobkyni tak přešlo důkazní břemeno, a byla proto povinna prokázat skutečnosti uvedené ve svých daňových tvrzeních týkající se DPH za uvedené zdaňovací období. Žalobkyně tak byla povinna prokázat svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních, resp. v dalších podáních, tj. že v souladu s § 21 zákona o DPH vykázala v dodatečném daňovém přiznání uskutečněná zdanitelná plnění ve správné výši a že u uplatněného nároku na odpočet DPH byly splněny podmínky § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Ve vztahu k nároku na odpočet DPH v souvislosti s přijatým zdanitelným plněním za pořízení fotovoltaické elektrárny umístěné na střeše rodinného domu manželů Dygrýnových soud zdůrazňuje, že se v rozsudku ze dne 5. 6. 2019, č. j. 15 Af 98/2016-104, zabýval tím, zda žalobkyně měla nárok na odpočet DPH ve 4. čtvrtletí 2013 v souvislosti s pořízením fotovoltaické elektrárny. V tomto rozsudku soud uvedl, že *„k nabytí vlastnického práva k movité věci není rozhodná skutečnost, kdy ji dodavatel vyřadil z evidence svého majetku nebo v jakém období o tomto plnění účtoval, ale okolnost, kdy došlo k jejímu předání. Pro posuzovanou věc jsou rozhodné § 443 a § 444 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“), neboť kupní smlouva podléhala režimu tohoto zákona. Podle § 443 odst. 1 obchodního zákoníku kupující nabývá vlastnické právo ke zboží, jakmile je mu dodané zboží předáno. Podle § 444 téhož zákona strany si mohou písemně dojednat, že kupující nabude vlastnické právo před dobou uvedenou v § 443, jestliže předmětem koupě je zboží jednotlivě určené nebo zboží určené podle druhu a v době přechodu vlastnického práva bude dostatečně označeno k odlišení od jiného zboží, a to způsobem sjednaným mezi stranami, jinak bez zbytečného odkladu sděleným kupujícímu. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že v kupní smlouvě bylo účastníky výslovně dohodnuto, že k převodu vlastnického práva dojde dne 31. 12. 2013. Rovněž dle soudu žalobkyně prokázala, že i převzetí dané fotovoltaické elektrárny proběhlo dne 31. 12. 2013. Za této situace soud uzavírá, že v souladu se shora citovanými ustanoveními obchodního zákoníku k převodu vlastnického práva k dané elektrárně umístěné na rodinném domě manželů D. došlo právě dne 31. 12. 2013. Pokud pak dodavatel účtoval o datu uskutečnění prodeje fotovoltaické elektrárny v rozporu se skutečností v jiném zdaňovacím období, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalobkyně, která nákup fotovoltaické elektrárny evidovala správně a nárok na odpočet daně uplatnila v odpovídajícím zdaňovacím období.[...] Soud uzavírá, že v daňovém řízení provedené důkazy prokazují, že k převodu fotovoltaické elektrárny skutečně došlo dne 31. 12. 2013, a žalobkyně tedy měla nárok na odpočet DPH ve výši 136 500 Kč v souvislosti s nákupem předmětné fotovoltaické elektrárny ve 4. čtvrtletí 2013. Pokud pak daňové orgány v tomto zdaňovacím období neuznaly žalobkyni nárok na odpočet DPH spojený s tímto zdanitelným plněním, byl jejich názor nesprávný. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.“*
26. Na výše uvedené závěry, které jsou účastníkům tohoto řízení známy, soud odkazuje, nadále na nich setrvává a nevidí žádný důvod, proč by se od nich jakkoli odchýlil. Z tohoto rozsudku jasně plyne, že žalobkyně měla nárok na odpočet DPH v souvislosti s nákupem fotovoltaické elektrárny ve 4. čtvrtletí roku 2013, a nemůže tak mít nárok na odpočet daně ze stejného přijatého zdanitelného plnění v následujícím zdaňovacím období 1. čtvrtletí 2014. Námitky žalobkyně o tom, že měla nárok na odpočet DPH ve výši 136 500 Kč za pořízení fotovoltaické elektrárny v 1. čtvrtletí 2014, jsou nedůvodné.
27. K pronájmu vozidla Škoda Superb společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. soud poukazuje na to, že v daňovém řízení provedeném u této společnosti bylo správcem daně zjištěno, že v účetnictví společnost ENERGO-MARKET service s. r. o. bylo účtováno o nájemném daného vozidla za období od ledna do března 2014 (označeno „nájemné OA Superb“). Není tedy pravdivé tvrzení žalobkyně, že by správce daně své pochybnosti týkající se pronájmu osobního automobilu nijak neprokázal, o úhradě nájmu svědčí právě účetnictví společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. Není tak podstatné, že žalobkyně dle svého tvrzení k pronájmu vozidla nevystavila žádné faktury. Jelikož žalobkyně v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2014 nevykázala žádná uskutečněná zdanitelná plnění, měl podle názoru soudu správce daně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odůvodněné a řádně prokázané pochybnosti o tom, zda žalobkyně vykazala v daném dodatečném daňovém přiznání správně veškerá uskutečněná zdanitelná plnění. Žalobkyně se tedy mýlí v tom, že správce daně po žalobkyni požadoval, aby vystavila faktury za pronájem předmětného osobního vozidla za daná zdaňovací období, ale požadoval, aby prokázala, že nepřijala od společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. nájemné za pronájem vozidla Škoda Superb, jestliže podle účetnictví této společnosti žalobkyni mělo být nájemné hrazeno. Na tyto pochybnosti správce daně žalobkyně nijak nereagovala, a nepředložila tedy ani žádné důkazy. Až v rámci odvolacího řízení žalobkyně doložila kupní smlouvu č. 960 na koupi ojetého automobilu ze dne 25. 2. 2014, podle níž žalobkyně prodala společnosti GERHARD HOREJSEK a spol., s. r. o., předmětné osobní vozidlo. V doplnění odvolání žalobkyně dále uvedla, že předmětný automobil stál v autobazaru již od 5. 1. 2014. Toto své tvrzení však žalobkyně již žádnými důkazy neprokazovala. Soud tedy shrnuje, že žalobkyně prokázala, že vozidlo dne 25. 2. 2014 prodala, a od tohoto dne tedy již nemohla vozidlo Škoda Superb pronajímat. Žalobkyně však již neprokázala své tvrzení, že vozidlo již v období od 1. 1. 2014 do 24. 2. 2014 nepronajímala, a neměla tedy příjmy z pronájmu od společnosti ENERGO-MARKET service s. r. o. Správce daně proto nepochybil, jestliže žalobkyni doměřil DPH za pronájem vozidla v období od 1. 1. 2014 do 24. 2. 2014, neboť nájemce vozidla v účetnictví evidoval úhradu nájemného. Námitky žalobkyně tak nejsou důvodné.

28. Pro posouzení nároku na odpočet daně v daném zdaňovacím období je zcela nerozhodné, zda žalobkyně podala dodatečné daňové přiznání za 1. čtvrtletí 2014 na radu pracovníků správce daně. Námitky žalobkyně, že ji správce daně uvedl záměrně v omyl, když ji navedl k podání dodatečného daňového přiznání k DPH za období 1. čtvrtletí 2014, jsou irelevantní, neboť je pouze na rozhodnutí žalobkyně, zda dodatečné daňové přiznání podá (nebo nepodá).
29. V posuzovaném případě nebyla v případě odpočtu DPH v souvislosti s pořízením fotovoltaické elektrárny porušena neutralita DPH. Jak soud již výše zdůraznil, žalobkyně měla nárok na odpočet DPH u tohoto přijatého zdanitelného plnění v 4. čtvrtletí 2013, ve kterém nárok ostatně uplatnila. Žalobkyně tudíž nemohla mít nárok na odpočet DPH ze stejného zdanitelného plnění v 1. čtvrtletí 2014. Námitka je proto nedůvodná.
30. K námitce, že správce daně měl manipulovat s daňovým spisem a odstranit z něj důležité důkazní prostředky, soud zdůrazňuje, že žalobkyně nespécifikovala, které důkazní prostředky měly být z daňového spisu odstraněny. Soud zdůrazňuje, že z daňového spisu nevyplývá, že by nějaké žalobkyní předložené důkazní prostředky byly z daňového spisu vyjmuty, naopak žalobkyní předložené listiny jsou součástí daňového spisu předloženého soudu. Námitka je tak nedůvodná.
31. Soud ani nezjistil, že by v daňovém řízení byla porušena procesní práva žalobkyně. Z daňového spisu vyplývá, že žalobkyni bylo v průběhu daňového řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. V posuzované věci nedošlo k žádnému porušení procesních pravidel stanovených daňovým řádem, které by žalobkyni omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu a znemožnilo jí provést konkrétní zamýšlený procesní úkon, čímž by byla v důsledku zkrácena na svých hmotných právech. Námitky žalobkyně, že se stala obětí šikany správce daně a že jí nebylo umožněno právo na spravedlivý daňový proces a že celý daňový proces byl účelový a předem rozhodnutý, jsou nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud podotýká, že o tom, zda byl spáchán trestný čin, jsou příslušné rozhodovat pouze trestní soudy. Soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví tato pravomoc nepřísluší. Zdejší soud tak v tomto řízení není oprávněn rozhodnout o tom, zda došlo k podvodu a zneužití pravomoci úřední osoby pracovníků správce daně. Tento požadavek žalobkyně je tudíž neopodstatněný.
33. Žalobkyní navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť jí navržené listiny jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Soud neprovedl ani dokazování audiozáznamem nahraným na CD nosiči, neboť to nebylo z hlediska předmětu řízení potřebné.
34. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. května 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.